

Slovo k povzbuzení na neděli 11. května 2025, na **Čtvrtou neděli velikonoční – C**
Biblická čtení: Sk 13,14.43-52; Ž 100; Zj 7,9.14b-17; Jan 10,27-30

Milé sestry, milí bratři,

Čtvrtá neděle velikonoční je **Nedělí Dobrého pastýře**. Tak je nazývána od dob tridentské reformy, tedy od 16. století, jen se slavila o týden dříve. Důvodem je **evangelium**, které se rok co rok čte. Jsou to úryvky z **Ježíšovy Řeči o dobrém pastýři** z Janova sepsání.

Kristus je dobrým pastýřem očekávaným proroky. Pro své boholidství je skutečným a nejplnějším **prostředníkem** mezi Bohem a člověkem. Dobrým pastýřem, který za nás lidi **dal** svůj **život**. A stále s námi **zůstává**. Z toho všeho se dnes zvláště máme zkusit **zaradovat**. Jelikož Kristus dal na své pastýřské službě **svátostný podíl** prostým lidem, svým **apoštolům** a pak jejich **nástupcům** (biskupům, kněžím a jáhnům), myslíme dnes i na ně. Proto je dnešní neděle také dnem **modliteb za povolání** k duchovnímu stavu, dnem modliteb **za kněze**. A také dnem **vděčnosti** za to, že **svátostná moc** ke spáse lidí se skrze vkládání rukou biskupů předává **dál a dál**. Že **Kristova milost** svátostně zůstala mezi námi, slabými, obyčejnými a křehkými lidmi. Že dokonce i **hříšníci** mohou být jejími platnými vysluhovateli, nehodnými nástroji hodné Kristovy moci.

Zkusme však zaměřit společně svou pozornost hlavně **na dnešní biblická čtení...**

Druhé čtení je z Janova Zjevné, z Apokalypsy, doslova z „**odkrytí věcí skrytých**“. Tato kniha vzniká v době začínajícího **pronásledování** křesťanů, nejspíše koncem 1. století. Jejím základním poselstvím je zjevení a ujištění, že **Beránek** – ten zabítý a vzkříšený – i ve všem těžkém **zůstal** tajemně **s lidmi**, zvláště s těmi, kteří se ho snaží nějak následovat. Je ujištěním, že **je nebe** a že **je věčnost**. A že **kousek nebe**, kousek radosti z **Beránkovy blízkosti** člověk může tajemně prožívat již **nyní**, a to i uprostřed všech **soužení** a **trápení**.

Právě takový je i **dnešní úryvek** ze 7. kapitoly. Důležitý je jeho **kontext**. Vidění Beránka v nebi a s ním velikého a nespočitatelného zástupu zachráněných **následuje** totiž po vidění **šesti pečetí** a jejich hrůz a **předchází** rozlomení pečeti **sedmé**, konečné. Je to vidění nebe uprostřed soužení, před jejich vyvrcholením. «**Bůh jim setře každou slzu z očí**».

Podobně se **zkušenost nebe** chce **otevřít všem**, kteří se do nějak **podobných** situací dostanou. Do všemožných trápení a strastí, před jejich vyvrcholení. Takové **vidění nebe** se jim chce stát jakýmsi momentem **oddychu** a **nabráni sil**. Sil dál «**následovat Beránka, kamkoli jde**», **nepřestat žít**, nevzdávat se, nadále usilovat o věrnost Kristu, **dobru** a **milosrdenství**. **Navzdory** všemu. Anebo, lépe řečeno, **ve všem**.

Jistěže, s naší lidskou **zkušeností Boha** je to vždy trochu **složitě**, zvláště v nějak limitních situacích. Někdo ji může cítit intenzivně, jiný ji může nepocítovat vůbec, u dalšího se může zdát nějak a z různých důvodů diskutabilní. I síla sugesce je veliká. Člověk proto musí pečlivě **rozlišovat**, zkoumat původ takové zkušenosti. Zkoumat **duchy**, zda vedou k vyznání **Ježíše**, který přišel **v těle**, anebo ne, jak čteme v Prvním listě Janově. Zda vedou k vyznání vtělené lásky, **dobra**, které se mají dít vždy nějak v těle, v tomto světě.

I přes tuto složitost a nejistotu autenticitu naší zkušenosti **pozvání** Apokalypsy platí. Pozvání **podívat se** do nebe a **otevřít se Boží blízkosti**. Zvláště ocitne-li se člověk uprostřed **zkoušek**, v dobách **těžkých** ba hrůzných, osobně i celospolečensky. Jsme pozváni k zakoušení **kousku nebe na zemi** i v **předpekli**. Slovy svaté Terezie z Lisieux se má dít «**vzlet duše, prostý pohled vzhůru, zvolání vděčnosti a lásky ve zkoušce i radosti**».

Pokud nás takové **vidění** vede k orpavdové **vděčnosti a lásce**, která se chce uskutečňovat **v těle**, je **naděje**, že je autentické, že jde opravdu o nějaké nepatrné **zahlédnutí Boha a Beránka**. Ne úplně nepodobné tomu Janovu, mezi šestou a sedmou pečetí.

Jsme proto **zváni pohlédnout k nebi**. Nejen pro sebe, ale pro celý mikrosvět kolem nás...

Tím se nám otevírá most k úryvku **evangelijnímu**. Jak již bylo řečeno, je z Ježíšovy **Řeči o dobrém pastýři**. Je jejím samotným **závěrem**, v určitém smyslu i **vysvětlením**.

Už **starozákonní** člověk vnímal **Boha** jako svého **pastýře**. «Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám» jsou snad nejznámější slova **žalmu** triadvacátého. I **Mesiáše** Izrael **očekával** jako **pastýře**, konečně dobrého. «Vzbudím jim jednoho pastýře, který je bude pást, svého služebníka» je známé proroctví Ezechielovo.

Pán Ježíš, Dobrý pastýř, nejlepší pastýř, **převyšuje** všechna tato očekávání. Nenabízí jen pomíjivou pastvu pozemskou, jak primárně očekával Izrael, ale **pastvu nebeskou**, věčnou, trvalou a nejskutečnější.

Jí ovšem **není** jen **věčnost** sama, ale nebeskou hostinou je již i možnost jejího **zakoušení a předžívání** zde na zemi. Což se děje právě **setkáním člověka** s Bohem, jedinečně skrze Pána Ježíše. I v onom útěšném **pohledu vzhůru** mezi šestou a sedmou pečeti.

Ten má posilovat náš životní **vztah s Bohem skrze Krista**. Aby vytrval ve všem. Ježíšovo «Já a Otec jedno jsme» není jen závěrečným slovem Řeči o dobrém pastýři, dokonce ani jen vyznáním jeho Božství, jeho bytí druhou osobou Trojice. Ale právě i **připomenutím**, v čemže má spočívat naše **křesťanství**: Ve **sdílení** života. Proto snad nejkrásnějším biblickým obrazem a alegorií **víry** je **vztah milované k milovanému**, manželky (**duše**) k manželovi (**Bohu**).

Vztah znamená **otevřenost** druhému. V případě **víry** znamená otevřenost **Bohu** a **Beránkovi**. Schopnost k otevřenosti **neviditelnému** Bohu se ale jedinečně projevuje na naší schopnosti otevřenosti vůči **viditelnému** světu, lidem a světu kolem nás. Právě proto, že Ježíš přišel **v těle**. Otevřenost, schopnost vztahu, schopnost sdílet život předpokládá zase **touhu nebýt sobeckým**. Životní **opci** nebýt sobeckým...

Milé sestry, milí bratři, zkusme si tedy z dnešních biblických čtení snad **odnést** následující:

Je-li nám **těžko** anebo prožíváme-li opravdu nějakou **hrůzu** života, zkusme mezi pečeti a polnicemi života a smrti **pohlédnout vzhůru**, s **nadějí**, že uvidíme **kousek nebe**. Abychom měli **sílu** žít. A to **vzkříšeně**, tedy **umírat** zlu a malomyslnosti a **žít pro** dobro a naději ve smysl všeho. Žít **pro** Boha a druhé lidi a svět. Proto **obnovme** svou touhu žít **ve vztazích**: s Bohem i s lidmi. Velkoryse, nesobecky, **pro-existenčně**.

A třeba se dnes také **pomodleme za kněze**; jsou to slabí lidé jako všichni, povětšinou ne lepší a ne jiní než ostatní. Pomodleme se i za nová kněžská **povolání**; aby se i v budoucnu našel někdo, kdo svůj život zasvětit, i navzdory svým slabostem, vysluhování svátostí.